

ואינה גרה שם עוד. אחיותיה של נווה העירו גם הן, אך מאחר שלא ראו דבר, לא הוסיפו הרבה. רק דודה אחת, שראתה את הנאשם ביום המיקרה ליד המיזבלה, נגררה לוויכוח איתו מעל דוכן העדים. סוויר חסידמוזג היה מתלהט מרי פעם ופורץ בצעקות. הוא צעק על העדה מדוע היא מעידה נגדו כאשר היא יודעת, וכולם יודעים, שלא הוא הנאשם. הוא טען כי למישפחה של נווה היה סיכסוך עם מישו מעזה, והוא אשר נקם בילדה ובמישפחה. הורדה התחננה לפני הנאשם שאם הוא יודע מי עשה זאת, ישיגיד למישפחה ואף יקבל כסף תמורת זאת.

הבאר המיבנה המונוח, נמצא ליד המיזבלה של מושב חבצלת בדרום. בקיר המיבנה נפער חור גדול. תושבי המקום זורקים אל תוך הבאר פגיונות ואשפה. לילדים - אסור להתקרב.

בעשיית מעשה-סדרם ובנסיון לרצחה על-ידי הטלתה לבאר. מייד אחרי הוראתו חזר בו סוויר מכל מה שאמר, וטען כי השוטרים היכו אותו, הצמידו אקדח לרקתו ואף לקחו את חתימתו על דף נייר ריק, וכך השיגו את הודאותיו הכוזבות. גירסתו החדשה היתה כי אומנם בא כבוקר למיזבלה כדי לאסוף גרוטאות מתכת, כמינהגו, אך לא מצא דבר ועזב את המקום בלי לראות כלל את הילדה. כבית-המישפט ביקש הסניגור קני טי לפסול את הודאות הנאשם, מפני

”תבניש לך!”

במהלך המישפט השתולל סוויר פעמים רבות. פעם אף הור ציא סכיני-גילוח, שהטמין בכגדיו. בית-המישפט גילה אור-רוח מרבי, השור טט ולנשטיין הרגיעה את הנאשם והסבירה לו כי התנהגותו רק מויקה לו. גם אכיו ואשתו, שנכחו ברוב הישיבות, התחננו שישמור על פיו וישתוק. אבל סוויר היה צועק כי הוא חף-מפשע, וכי מעלילים עליו עלילה נוראה. הרבה פעמים היתה התנהגותו כל-כך בלתי-נסבלת, עד שהוא הורד לתא-המעצר, והמישפט נמשך בלעדיו. כאשר הגיע מועד הסיכומים, נראה היה כי נשאר עדיין כמה שאלות חשובות ללא מענה. סוויר עבר ביום המיקרה בלוד, והעמים קרשים על משאתו. הוא לא החליף את בגדיו ולא

סוף החילוץ עשרה אנשים השתתפו בחילוץ של הילדה. הם הניחו קרשים ואליהם קשרו את האלונקה. תחתית הבאר היתה מלאה גאזים, והיה חשש כי הרומא יאבד הכרתו.

הייתי משחקת במקל ליד העצים. הוא לקח אותי לבית-הבאר והתחיל להוריד לי את המיכנסיים ואת התחתונים. אמרתי לו: תבניש לך! ניסיתי לברוח, אבל הוא תפס אותי. נתתי לו סטירה, והוא החזיר לי סטירה. התחלתי לצעוק ולככות. אחר-כך עשה בה הגבר את אשר עשה והירשה לה להתלכש. היא התי לבשה כעצמה, ואז זרק אותה לבאר. התובעת הדגישה בכישרון רב עד כמה תואמות גירסתיה של נווה לזו של סוויר, עד לפרטים הקטנים של מתי התלכשה הילדה ומה לבשה.

מיקרה נורא

כאשר קראה השופטת ולנשטיין השכנע את הכרעת-הדין, והתברר שבית-המישפט מצא את סוויר אשם בכל ההאשמות שהוגשו נגדו, ביקשה התובעת להטיל עליו עונש של 48 שנות מאסר. זהו העונש המרבי המצטבר בשל כל העבירות. התובעת הזכירה לבית-המישפט כי רק נס הוא שהציל את נווה ממות, ואת הנאשם ממאסר-עולם. הסניגור הסביר לבית-המישפט כי ההרשעה הביאה סכנה גדולה על ראש מישפחתו של הנאשם. המעשה שנעשה כנווה מחייב ניקמת-דם חמורה. וכעת, אחרי שיש קביעה של בית-המישפט כי סוויר הוא האחראי למעשה, יהיו הוריו, אחיו וילדיו צפויים לניקי מת הברווים. בטיעונים לעונש סיפר הסניגור לבית-המישפט כי לפני חודש, בעת שסוויר היה עצור, נדרס בנו בן ה-3 למוות. האב עדיין אינו יודע על כך, כי מישפחתו חששה לספר לו.

כאשר שמע סוויר כי הורשע בדין, החל משתולל ומתפרע. הוא צעק על השופטים: «הראם עליכם! אני חף-מפשע! תפתחו את הלב שלי, תפתחו את הרופך שלי. יא אבא! יא אבא! הוא רה, והטילו על סוויר עונש של 20 שנות מאסר, העונש המינימלי על נסיון לרצח. אבל נראה כי העונש האמיתי של סוויר הוא אותיקין של אנס ילדות קטנות. כפי שאמרה התובעת: מעולם לא נשמע בבית-המישפט מיקרה נורא כזה. **אילנה אלון**

התנדב לרדת לעומק של 50 מטרים. כשבקוב-חמץ מחובר לגבו. בינתיים הגיע גם צלם המישטרה, אשר הצביח את המאורע. העולם הזה השיג את התמונות המקוריות של הרגע שבו הניח הרומא עם הילדה.

הרופא והילדה שעות ארוכות שכבה הילדה הפצועה המישטרה ומכבי-האש היו חסדי-אונים, ורק הד"ר יצחק אלחלאל

שהתקבלו שלא מרצונו החופשי. נערך ריון ארוך. הנאשם העיד וסיפר כיצד הושיבו אותו על כסא, שמו דלי על ראשו וחבטו בו. הוא סיפר על הצמדת אקדח לראשו כדי שיורה, ועל מכות יבשות ללא גבול. הוא אף הביא תעודה מהרופא המישטרה, שברק אותו סמוך לתלונתו על המכות, שמצא בגופו חבלות. השוטרים עלו על דוכן-העדים, האחד אחרי השני, והעידו כי לא הרימו אצבע על הנאשם, וכי הוא נתן את הודאותיו מרצון חופשי, מכיוון שמצ' פונו הציק לו. השופטים שולמית ולנשטיין, יעקב